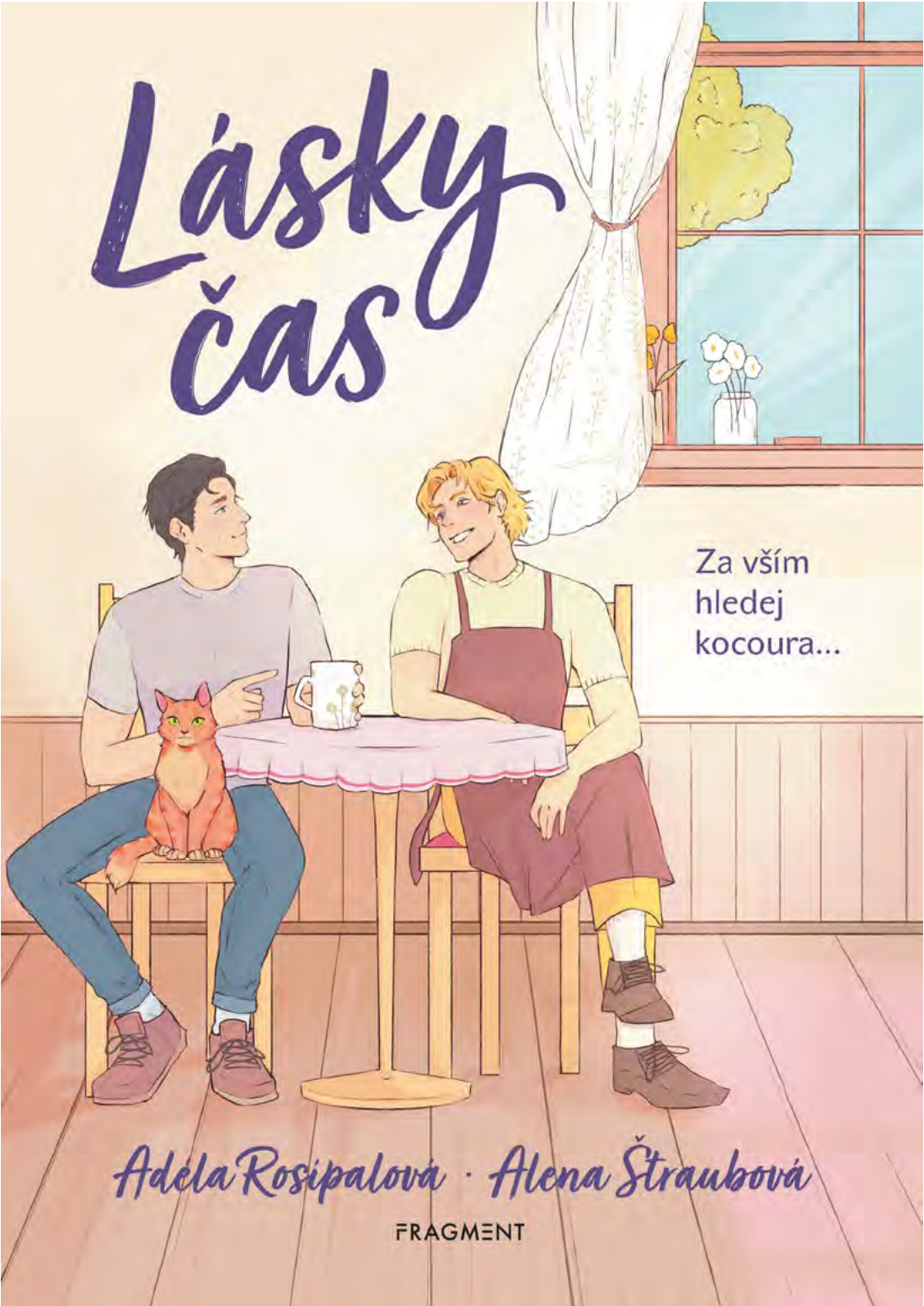

Lásky čas

Za vším
hledej
kocoura...

Adela Rosipalová · Alena Štraubová

FRAGMENT

Lásky čas

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Adéla Rosípalová a Alena Štraubová

Lásky čas – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

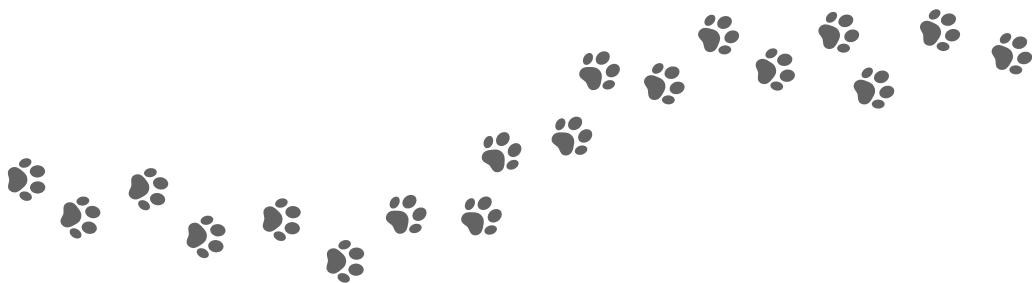
Lásky čas

Adéla Rosipalová · Alena Štraubová

FRAGMENT

© Adéla Rosípalová, 2024
© Alena Štraubová, 2024
Illustrations © Tereza Šrámová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6709-4
ISBN e-knihy 978-80-253-6716-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-6724-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6725-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

1. Teo

Pokojem se ozývalo zběsilé škrábání pera, které jako jediné vyplňovalo to nesnesitelné ticho. Těkal jsem pohledem mezi učebnicí a sešitem a zuby pevně tiskl k sobě, až mi trnula čelist. Nesnášel jsem chemii, a když jsem zjistil, že oproti mé původní škole tu jsou minimálně o měsíc napřed, měl jsem sto chutí to okamžitě zabalit.

Nearomatické hydroxyderiváty uhlovodíků... primární, sekundární a terciární alkoholy...

Stránka sešitu se postupně zaplňovala, ale moje hlava zela prázdnotou. Nenašel bych v ní ani jediný chemický vzoreček. Naštěstí jsem věděl, že tímhle směrem se moje kariéra ubírat nikdy nebude, takže už jen stačilo přežít zbytek třetáku. A pak v téhle díře i odmaturovat.

Zavrtěl jsem se, když jsem vycítil upřený pohled. Už zase. Chvilku jsem ho zatvrzele ignoroval a hleděl si svého, jenže nakonec jsem stejně zvedl hlavu a vyštěkl: „Co zas? To nevidíš, že se snažím soustředit?“

Odpovědí mi bylo další ticho, které jen stupňovalo mou frustraci. Zamračeně jsem se díval do těch jasně zelených očí a cvakal propiskou ve stejném rytmu, v jakém jsem podupával nohou o zem. Až tiiché mňouknutí mě zvedlo ze židle a já se zafuněním vyrazil ke dveřím svého pokoje.

„Naposled,“ pohrozil jsem svému chlupatému návštěvníkovi už jedenatřicátý den po sobě. Moje slova ho ani v nejmenším netrápila. Rozvalil se na parapetu, kam dopadaly paprsky odpoledního slunce, a já si pomyslel, jak rád bych si to s ním prohodil.

V kuchyni jsem do jedné misky napustil vodu a do druhé vyklopil část kapsičky. Další tři balení vyskládaná ve skříňce nad dřezem mému *naposled* dodávala fakt velkou váhu.

Když jsme se sem před pěti týdny nastěhovali, nejprve jsem zrzavého kocoura vídal jen za oknem, a jakmile si mě všiml, pokaždé zmizel. Po několika dnech, kdy jsem okno pravidelně otvíral, si ale sedl na parapet, obezřetně mě pozoroval a já mu ten pohled oplácel. Nikdy jsem ke kočkám nechoval moc velkou důvěru, takže jsem si držel bezpečný odstup, což mu očividně vyhovovalo.

Ani nevím, co mě to tehdy napadlo, přihodit v obchodě k plechovce ledového čaje i lososovou kapsičku. Každopádně od té doby se u mě objevoval pravidelně a já, i když jsem tak často remcal, nechával okno každý den pootevřené.

„Koupil jsem ti tuňákovou, tak doufám, že nad tím nebudeš ohrnovat čumák,“ poznamenal jsem, když jsem na parapet postavil obě misky. Báł jsem se, že jedna z nich skončí brzy na zemi, ale zatím se kocour dál do pokoje nikdy neodvážil, proto jsem mu krmení nechával u okna.

Další mňouknutí zaniklo v telefonním vyzvánění.

„No, mami?“

„Teo, jsi doma, vid? Nemůžu teď odejít z kavárny a volal mi kurýr, že veze ty sirupy. Skočíš pro ně?“

„Sice zejtra píšu z chemie a snažím se do hlavy dostat nějaký info o alkoholech, ale *že seš to ty*, tak těch pár kroků udělám. Dostanu za to espresso tonic?“

„Ty se teda prodražíš. Ale *že jsi to ty*, až budu mít čas, udělám ti ho.“

O několik minut později už jsem táhl krabici plnou sirupů, loktem jsem si otevřel dveře do Café Cherry a vpotácel se dovnitř. Máma zrovna připravovala dvě kávy, když jsem krabici s bouchnutím postavil na zem.

„Opatrně s tím!“

„Vždyť je to v plastu, nic tam necinkalo.“

„To je jedno, žádný třískání s krabicemi, jinak místo espressa toniku dostaneš jen hrnky na umytí. Zrovna jsem naplnila myčku a už se tam nic nevejde.“

„Já bych rád podotknul, že ta krabice byla těžká jako kráva, takže bych spíš očekával espresso gin tonic.“

Máma nade mnou jen mávla rukou a prohodila: „Že už ti je osmnáct, neznamená, že ti tady budu přes den nalívat. Uklid' ty sirupy dozadu a možná tu na tebe pak bude čekat virgin espresso gin tonic.“

„Víš, že v tom spojení máš dvakrát *gin*?“

„Přesně tak, to se totiž zneguje. A mám tu další zákaznici, tak už nezdržuj. Co to bude, slečno?“

Povědomý dívčí hlas odpověděl: „Maracuja limonádu s sebou, prosím. Ahoj, Teo.“

Otočil jsem hlavu a poznal v ní svou spolužačku. Tuším, že se jmenovala Markéta nebo Martina, ale ruku do ohně bych za to nedal.

„Ahoj,“ pozdravil jsem neutrálně, abych nedal najevo, že se jménem tápu. *Určitě to bylo něco od M.*

„Tak co, už ses kouknul na tu chemii?“

„Ale jo, snažím se učit. Jenom se to blbě dohání, když jste tu v látce napřed.“

„Kdybys chtěl, můžu na to s tebou někdy kouknout,“ nabídla se a já periferně postřehl, jak ke mně máma otočila hlavu. *Ach bože.*

„To on by moc rád, vid', Teo? Můžete se klidně učit u nás nebo tady, udělám vám, slečno...“

„Verča,“ doplnila ji. *Těsně vedle.*

„Udělám vám, Verčo, kafe a k tomu přidám nějaký dortík, samozřejmě na účet podniku.“

Sebral jsem ze země krabici a začal pomalu couvat. Nepotřeboval jsem, aby mi máma hledala kamarády. Byl jsem rozhodnutý odsud hned po maturitě vypadnout. Takže i když jsem se nutil k úsměvům a choval

se slušně, abych nebyl za úplného vola, po opravdových kamarádech jsem tu netoužil.

„Jste vážně hodná, ale já ráda pomůžu jen tak.“

„Tak dík, to je moc milý, fakt,“ vyhrkl jsem rychleji, než za mě máma stihla odvést celou konverzaci. „Můžeme se domluvit ve škole, prosím? Mám tu teď dost práce.“ Významně jsem pohledem sklouzl ke krabici a zastavil se ve dveřích vedoucích do skladu.

„Jasně, tak se měj.“

„Ty taky.“ Zapadl jsem dozadu, se stejně hlasitým bouchnutím jako předtím položil krabici na zem a dotlačil ji až do rohu. Sirupy jsem vykládal na jednu z poloprázdných polic a opřel se zády o chladnou stěnu hned vedle.

Věděl jsem, že to pro rodiče bylo těžké, obzvlášť pro mámu. Od tetina pohřbu se držela, každou volnou vteřinu pracovala a zařizovala všechno potřebné, i když se v tom často ztrácela. Ale přesto jsem na ni měl vztek, když rozhodla, že se přestěhujeme. Víc než rok před maturitou. Skoro tři sta kilometrů od našeho domova. A po mně chtěla, abych teď *domovem* nazýval tohle.

Každý den jsem sám sobě nadával, proč jsem s tátou, který chtěl tenhle školní rok doučit na svojí škole, nezůstal v Praze. Proč jsem na debilní čtyři měsíce jel sem, když jsem třeták mohl úplně v pohodě dochodit tam. Mezi *svými* lidmi. Ve *svém* městě. Mohl jsem přece mámě říct ne, byl jsem dospělý.

Jenže i ve chvílích naprostého zoufalství, kdy se mi stýskalo, kdy jsem hodiny seděl nad pitomou chemií, kdy jsem viděl, že životy mých přátel plynou dál i beze mě, jsem jí to nemohl vyčítat. Po celém dni v novém prostředí, v nové práci, která jí přerůstala přes hlavu, a se vzpomínkami, které se na ni hrnuly ze všech stran, toho měla i bez mých blbých řečí dost. Tolikrát po nocích místo zaslouženého spánku brečela a myslela, že ji neslyším.

Ale já ji slyšel pokaždé. A věděl jsem, že ji v tom nemůžu nechat.

Ze skladu jsem vyšel až po pár minutách a zastavil se u pultu. „Tak kde mám to kafe, paní šéfová?“

„Asi půl metru od sebe.“ Ukázala na kelímek s espresso tonikem vedle kávovaru.

„Dík. Nepotřebuješ s něčím pomoct?“

„Ne, to je dobrý. Za patnáct minut přijde Sofie, jen má dneska trochu zpoždění. Ty se běž zase hezky učit domů.“

„Jasně, s trochou štěstí to možná ani nebude za pět. Tak čau.“

Nevydal jsem se ale „domů“. Místo toho jsem se procházel centrem, pokud se tomu tak dalo říkat, popíjel svoje oblíbené hořké pití a rozhlížel se kolem sebe. Stromy už rozkvétaly a zahrady se barvily do fialovo-žluta.

Měl jsem jaro rád – v dubnu už bylo dostatečné teplo na to, abych se nemusel nabalovat do tří vrstev, ale zároveň jsem po pěti minutách neumíral vedrem a neroztékal se uprostřed chodníku. Líbilo se mi, jak všechno kvete, září barvami a ta atmosféra se přenáší i na lidi. Já sám jsem se vloni na jaře dokonce zamiloval, takže to o něčem muselo vypovídat. Netuším, jestli o něčem vypovídalo taky to, že když začaly opadávat první listy, opadlo i to podivné poblouznění a já si uvědomil, že jsem s Patrikem šlápl dost vedle.

To jediné bylo na tomhle stěhování fajn – konečně už jsem ho nemusel každý den vídat ve škole. I po těch měsících od rozchodu měl totiž pořád pocit, že se k němu s prosíkem vrátím. Jako by nechápal, proč jsem to mezi námi ukončil. Jako by všechno, co udělal, bylo v pohodě.

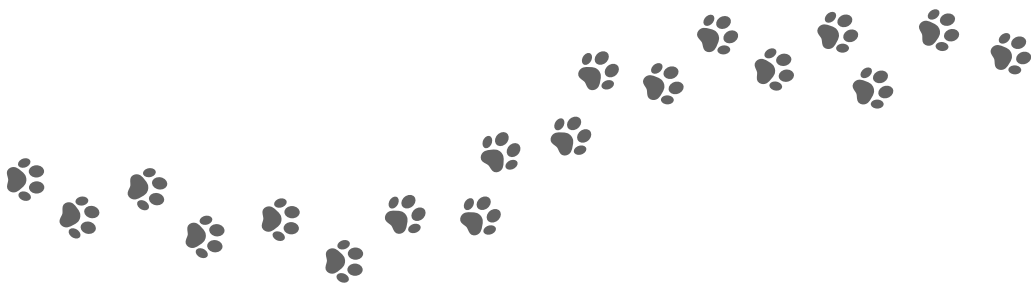
Minul jsem školku, čistírnu a nakonec i bistro Kulový blesk (asi odkaz na Harryho Pottera). Nikdy jsem dovnitř nenakoukl, ale už jsem párkrát zaslechl, že co mamka obnovila tetinu kavárnu, část jejich stálých zákazníků přešla k nám. Vlastně jsem se ani nedivil, protože na jejich venkovní tabuli stála okoukaná klasika, nic zajímavého.

Mamka se snažila výběr udělat co nejpestřejší a nejneobvyklejší, což ovšem znamenalo, že většina položek pak byla o poznání dražší. To naopak některé lidi odrazovalo, takže možná proto měli v bistru pořád většinu stolků obsazenou.

Ne že by mě to trápilo. Přece se ve městě (podle mě spíš vesnici, ale podle počtu obyvatel prý městě) dva takové podniky užijí bez

problémů. Přesto mi dělalo škodolibou radost, že Café Cherry se drželo trendů a za měsíc od založení instagramového účtu mělo skoro stejný počet sledujících jako to bistro.

Uculil jsem se nad svým (a máminým) malým vítězstvím, znovu usrkl nápoje a vydal se zpátky do bytu, abych z prvního testu nakonec přece jen neprolítl.

2. Villy

Moje ségry tvrdí, že jsem strašně negativistický člověk, ale na jaře jsem nesnášel v podstatě jenom tři věci:

Alergie, protože probouzející se život přírody je jistojistě nádhera, pokud se vám samotným zrovna nechce umírat s hořícíma očima a věčně ucpaným nosem.

Neexistující jarní prázdniny, protože kdy jindy využít možnosti, že jsme všichni doma, aby naše kavářenské bistro jelo v podstatě nonstop.

A Teodora Peterku. Ale toho bych teda nejspíš nesnášel celoročně.

„Nemrač se furt,“ přiletěl dnešní asi stý rozkaz od mé nejdražší starší kolegyně. Mila mě pleskla přes rameno a převzala si ode mě talíř s rakvičkou, kterou si objednal poslední zákazník. „Budeš mít vrásky.“

„A taky odradíš všechny zákazníky,“ dodala nejdražší mladší kolegyně. Eva rázem předvedla ukázkový výraz, který bych měl zřejmě střílet po každém, kdo se zjeví před pultem – a aby tomu dodala pořádný šmrnc, pleskla mě přes druhé rameno tak silně, až jsem zavrával.

K položkám výš bych ještě přidal, že občas jsem nenáviděl naše bistro, ale to se v rodinném podniku nesmí říkat nahlas. Teda pokud se k přehrávači nedostane Mila, to si pak servítky nebere nikdo.

Teď se odtamtud pod taktovkou Evy linula nějaká současná popová rychlokvaška, která se k mému současnému rozpoložení fakt nehodila. Znovu jsem střelil pohledem po prosklených dveřích. Pořád tam byl.

Asi každý máme takový ten film, u kterého se prostě permanentně culíme, protože to jinak nejde – tak Teodor byl jednoznačným důkazem, že to funguje i obráceně. Stačí se na něj podívat a potřeba vraždit stoupá rychleji, než když vidíte někoho vyhazovat staré knihy (a ještě do smíšenýho).

Zase nám tady očumuje venkovní ceduli a přišel obšlahnout, co chystáme?

Posledních pár měsíců bylo naše bistro jediný podnik, který se tu v Kosířicích solidně držel. Nejlepší cupcaky, nejlepší letní nabídka domácích limonád, nejlepší obsluha (samozřejmě) – a pak si sem *túdudůdudů* nakráčí nějaký Peterkovi a čajnou nám revír. Nejlepší cupcaky? To sotva. Hodí tam šlehačku s jedlými hvězdičkami a po těch našich už neštěkne ani ten nejvychrtlejší chrt.

A ke všemu během měsíce nasbíral jejich kavárně pět set sledujících, o což jsem se tady marně snažil *tři roky*.

„Zapečená tortilla bez cibule!“ houkla Eva. Jídlo jsem měl většinou na starost já, takže jsem se natáhl po předpřipravené tortille a strčil ji na gril.

Když jsem se po dveřích ohlédl znovu, Teodor se akorát usmál a odešel pryč. Doufám, že z cedule vykoumal další brilantní nápad, jak nám odlákat zákazníky.

Zprava se na mě nalepila Mila, která taky vyhlížela ven.

„To byl Hubert?“

„Teodor,“ opravil jsem ji skrz zaťaté zuby.

Mila to odmávla. Každému, koho neznala nebo u koho měla problém si zapamatovat jméno, říkala Hubert. Což bylo někdy trochu vtipné, ale většinou spíš na palici, protože člověk neměl šanci poznat, o kom vlastně mluví. „Někdy by konečně mohl sebrat odvalu a přijít dovnitř.“

„*Prosím?* A rovnou mu můžem naservírovat muffin a čaj a hodit řeč, ne?“

Mila zakoulela očima. „Ježiš, ty naděláš. Chováš se, jako by to byla tvoje úhlavní nemesis.“

„Dvě zapečené tortilly s sebou!“ křikla Eva v momentě, kdy jsem tu první vytáhl z grilu. Mila mi přišoupla talíř, ale místo toho, aby si šla po svých, se rozhodla udělit mi další kázání. Protože na to jako starší sestra asi měla výsadní právo.

„Ten tvůj negativistickéj pohled na svět tě jednou přivede do hrobu,“ spustila – ale já byl prostřední sourozenec, takže jsem měl výsadní právo na všechny kolem kašlat.

„Když už na to přijde, všechny nás něco jednou přivede do hrobu,“ nedal jsem se. Mila znovu obrátila oči v sloup. „A nemám negativistickéj pohled na svět.“

Skepticky se na mě podívala. „Tak teď vážně, Villy, a upřímně. Čím si tě Teodor tak zneprátelil?“

Cože? To nestačilo, že existuje?!

Mila jen vědoucně pokývala hlavou. „Tak zklidni hormon.“

Zatnul jsem zuby. Zklidni hormon, jasně.

Nejenže si otevřeli kavárnu dost blízko našeho bistra a kradli nám zákazníky, ale taky jsem na ten jeho ksicht prostě narážel bez ustání. Byl *všude*. Ve škole ho našťestí šoupli do áčka, takže jsme se potkávali jen na chodbách, v jídelně a na semináři z anglické konverzace, ale i to bylo víc než dost. Na všechny se usmíval, jako by přestěhovat se do tohohle zapadákov a otevřít si tu kavárnu byl splněný sen.

Nevím, co měl kolem sebe za auru, ale to ho vážně nikdo neprokoukl? *Že je to takovej pozér?*

Pitomý úsměvy všemi směry, pitomý kamarádíčkování, pitomá duhová placka na jeho batohu –

Zarazil jsem se v půlce pohybu a zhluboka se nadechl.

Jedna. Dva. Tři. Teď už to půjde.

Vytáhl jsem připravenou tortillu z grilu a zaklapl ho tak, že to nikdo neslyšel.

Moje bábi vždycky říká, že tichá voda břehy mele. A i když jsem to-
muhle přísloví asi nikdy tak úplně nerozuměl, věděl jsem, že někdy je
tak tichá, až ji nikdo ani nepostřehne. Prostě nikdo. A co semele nebo
co *ji* semele, už taky nikoho nezajímá.

Dělali jsme v rodinném podniku, takže naši si zcela logicky odvodili,
že spolu jako rodina trávíme ukrutně málo času. Páteční večery se tak
zasvětily filmům, i když ty hlavně běžely na pozadí pro naše a my si
u toho dělali, co chtěli.

I dneska jsem si přitáhl notebook a makal na rozboru do literatury,
zatímco se místností neslo tradiční hulákání starých komedií s Janžur-
kou. Většinu lidí hluk otravoval, ale mně paradoxně pomáhal vypnout.
Cosí na zvucích kolem mě ujišťovalo, že život jde dál, i když já se na
okamžik zastavím.

Eva, která seděla na gauči spolu se mnou, do mě najednou drkla
tak, že jsem překřtil protagonistku *Pygmalionu* na něco nevyslovitelné-
ho. „Koukej,“ podstrčila mi pod nos mobil. Než jsem stihl pořádně za-
ostřit, přitáhla si ho zase k sobě. „Konečně naskladnili ty nové figurky.
Nechceš si taky nějakou objednat?“

„Ne, díky.“

„Mili?“

„Nehrozí,“ zamručela nejstarší z nás. Mila se nevykecávala z rodin-
ných pátků ani v téhle době, kdy se začínala učit na maturitu. Většina
mých vrstevníků by možná podobných večerů využila jinak, ale mně
ani ségrám nevadilo trávit čas s rodinou. Minimálně to bylo lepší než
trajdat po klubech a čelit opilým spolužákům.

Zatěkal jsem pohledem po zbytku domácnosti. Táta už podřimoval
na křesle a máma cosí hledala na mobilu, nejspíš další věci do bistra.

Naši taky nejdřív nebyli nadšení, že se poblíž centra obnovila kavárna
a že máme novou konkurenci, ale na můj vkus to přešli až moc rychle.

Než jsem vůbec stihl vstřebat skutečnost, že najednou máme zase s kým soupeřit o ceny i nabídku, naši už se s jistou paní Peterkovou (a jejím úžasným synem) stihli seznámit a navázat první vřelé kontakty.

Když jsem oblomil svou hrdost a zkusil jednou nadhodit naši konkurenceschopnost, máma mě jednoduše odbyla. „Jsou to tradiční receptury,“ hájila naši nabídku. „Tradice jsou jistota a lidi táhnou, ať si to připouštijou, nebo ne. Nějaký novoty je brzo zase přejdou.“

Dotčeně jsem stiskl enter na klávesnici. *Tradice, tradice, tradice.*

„No, mám ještě nějaký peníze od narozenin,“ vytrhla mě Eva z úvah. Zašvidral jsem pohledem po jejím mobilu, kde si do nových oken naklikala hned tři sběratelské figurky.

„Hlavní je si to vyargumentovat,“ podotkl jsem. Eva se zakřenila. Jak jsem ji znal, bude se rozhodovat tak dlouho, až jí všechny figurky vyprodají.

Kolečko na monitoru se pořád točilo, takže jsem se natáhl po mobilu. V obýváku mi na notebooku internet nehrozil, můj křáp mlel z posledního, natož aby se uměl napojit na slabší signál v domě, takže to vždycky zachraňovaly mobily. Chtěl jsem si vyhledat něco k rozboru, ale ze zvyku jsem nejdřív najel na instagram, že projedu pár storiček a první fotky, co na mě vyskočí. Rozjel se mi účet našeho bistra – přibyla nějaká ta srdíčka u fotek, na kterých jsem si dal dost záležet, což mi trochu zvedlo náladu. Vidle do toho hodila lajna účtů, s nimiž prý mám něco společného – první z nich byla samozřejmě naše konkurenční kavárna.

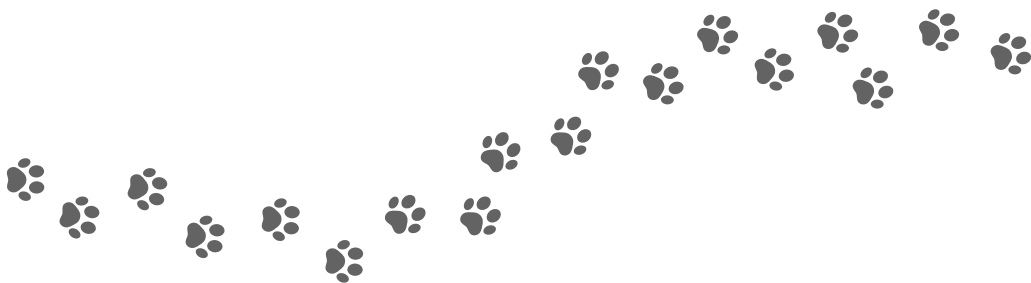
Spíš automaticky jsem klikl na profilovku a otevřel jejich účet. Nádherný číslo sledujících (grr), vtipnej popisek v biu, estetický fotky. Na jedné z připnutých nahoře byl Teodor a podle podoby jeho máma. I tady se zubil od ucha k uchu, jako by život byl jedna skvělá bezstarostná cesta.

Zůstal jsem viset pohledem na jeho širokém úsměvu. S takovým nadšením se vetřel do tohoto města, s podobným si zase odejde.

Ono mi asi nakonec ani tak nevadilo, že si tady jeho rodina otevřela kavárnu a konkurovala nám.

Šlo spíš o to, že tohle město pro Teodora byla prostě jen zastávka, brána, ke které mu někdo dal klíč, a tak si tu mohl dělat, co chtěl – třeba i zase zmizet. Jenže moje ruce byly moc krátké, aby na ten klíč vůbec dosáhly. Kolem mě se brána uzavřela a jediná cesta ven by byla ji prorazit. A na to jsem prostě neměl sílu.

3. Teo

Škrábání pera se rozléhalo třídou, a i když bylo znásobené počtem žáků, připomínalo mi to můj vlastní pokoj. Chyběl akorát kocour, který by mě se stejnou mírou zvědavosti a nezájmu sledoval od okna. A taky jsem u sebe tentokrát neměl učebnici, takže vzpomenout si na vzorečky a definice bylo v podstatě nemožné. Na chemii můj mozek zkrátka nebyl stavěný.

Možná jsem měl Verču přece jen poprosit o pomoc už včera. Možná jsem svou směšnou hrdost měl zadupat do země a neznepříjemňovat si to tady ještě víc – jako by nestačilo, že už tak jsem se cítil většinu času nanic.

Proto jsem sebral odvalu a vydal se o přestávce k její lavici.

„Ehm... ahoj, Verčo. Máš chvílku?“

„Ahoj, no jasně. Potřebuješ pomoci s tím učením?“ Vřele se na mě usmála a já měl chuť si nafackovat za to, jak jsem ji předchozí odpoledne odbyl.

„Jo, kdybys mohla, byl bych rád. Porovnal bych si tvoje poznámky s těma svýma, co mám podle učebnice,“ vysvětlil jsem a přitáhl si židli od vedlejší lavice, abych nad ní trapně nepostával.

„Tak to abychom se sešli co nejdřív, v pátek píšeme z občanky, takže na tu by ses měl podívat jako první. A tam podle učebnice fakt nejedeme.“

„No, pokud by sis na mě udělala čas tak brzo...“

„Ráda! Na tvým místě bych taky byla vděčná za každou pomoc.“
Položila mi ruku na rameno a krátce ho stiskla. „Takže se neboj si říct.“

„Díky,“ hlesl jsem, šokovaný její ochotou. Když k nám do školy nastoupil někdo nový, lidi se obvykle zrovna nepřetrhli, aby mu pomohli.

„Jestli chceš, můžeme se sejít dneska odpoledne. Zeptala bych se ještě svojí kámošky ze čtvrtáku, jestli by nešla s námi. Je to v pohodě? Taky se potřebuje učit a zrovna z občanky maturuje. Bude mít hezky sjednocené poznámky.“

„Není problém, klidně ji vezmi s sebou. Aspoň budu mít konečně pokoj od mámy – věčně do mě valí, že bych si tu měl najít nějaký kamarády.“

Verča si položila lokty na desku stolu a světle hnědé vlny jí sklouzly přes rameno. Podepřela si rukou bradu a s úsměvem se na mě zadívala. „Ne že by neměla pravdu. Jsi snad úplnej samotář?“

„Náhodou už jsem si našel kámoše. Kocoura. Kempí mi na parapetu každý odpoledne.“

„Že bys na tom byl až tak zle, že by si tě adoptoval kocour?“ zakřečila se na mě.

„Hele! Já jsem naprosto samostatnej. Asi vycítil moji nezávislost a rozhodl se být nezávislý se mnou.“

„Jo, to bude ono.“

Náš rozhovor přerušilo zvonění, takže už jsem nestihl zareagovat a raději se přesunul na svoje místo. Na bývalé škole učitelé běžně chodili do hodin s desetiminutovým zpožděním, ale tady mi připadalo, jako by čekali nastartování za dveřmi celou přestávku.

Moji pozornost přitáhly tikající hodiny a já hypnotizoval vteřinovou ručičku, která se pohybovala pomaleji než já po ránu. Ale přesto – na jednu už se sezení v lavici zdálo trochu snesitelnější.

Možná měla máma přece jen pravdu.

„No počkej, počkej, jak jako, že ti ten tuňák nechutná?“ Rozčileně jsem rozhodil rukama a kocour nezúčastněně mrskl ocasem.

Miska s tuňákovou kapsičkou zůstala téměř netknutá, ale jen co jsem ji vyměnil za lososovou, zaprášilo se po ní během deseti minut.

„Seš pěkně nevděčnej, abys věděl, ty...“ Propaloval jsem ho pohledem, zatímco jsem si do batohu házel učebnice a sešity na doučování. „Ty tuňáku!“

Když slunce zastínil mrak a na parapet přestalo dopadat jasné světlo, kocour se zvedl, pořádně se protáhl a líným krokem se po něm začal procházet. Znovu mrskl ocasem a mňoukl, což přitáhlo mou pozornost. Většinou mě obdarovával jen tichem. Přehodil jsem si batoh přes rameno a došel až k němu, abych sebral prázdnou misku.

„Asi by bylo na místě tě pojmenovat, nemyslíš?“ prohodil jsem. „Vypadá to, že tady spolu budeme přežívat dýl, než jsem čekal. A Tuňák je docela vtipný jméno, ne?“

Vlastně jsem mohl být rád, že mi nerozuměl. Kdyby totiž ano, rozhodně by se mi následně neotřel tváří o hřbet ruky. Zatajil se mi dech. Držel jsem se od něj záměrně dál, protože už se mi několikrát stalo, že mě k sobě kočka přivábila a pak mi při první příležitosti rozdrápala ruku. Ale možná jsem tentokrát narazil na výjimku.

Opatrně jsem ho pohladil po hlavě, všechny smysly zostřené na maximum, abych stihl uhnout případnému smrtícímu útoku. Na ten ale k mému překvapení nedošlo. Podrbal jsem ho mezi ušima, a kdybych nepospíchal, možná bych se tomu pocitu, že si ke mně sám přišel pro pohlazení, poddal víc.

„Tak jo, musím se jít učit, abych dostal nějakou slušnou známku a nepřišel o kapesný, ze kterýho ti kupuju ty drahý lososový kapsičky.“

Po cestě jsem hodil misku do dřezu a rychle ji opláchl. Pak jsem seběhl schody a vedlejším vchodem vrazil do kavárny s pětiminutovým zpožděním.

Verča už seděla u jednoho ze stolů, vedle ní listovala svými poznámkami tmavovlasá holka, a když jsem se posadil proti nim, zvedla ke mně svoje jasné modré oči.

„Promiňte, že jdu pozdě,“ vyhrkl jsem a natáhl ruku k tmavovlásce naproti. „Ahoj, Teo.“

Potrásla mi rukou. „Mila, těší mě. Nebydlíš náhodou hned tady vedle?“ nadhodila, ale na rtech jí při tom pohrával úsměv, takže jsem doufal, že to se mnou nevzdá ještě před začátkem prvního doučování.

„Tak to mi výmluva, že jsem se po cestě ztratil, asi nevyjde,“ zasmál jsem se a vytáhl z batohu učebnici se sešitem. „Jak vůbec víš, že bydlím vedle?“

„Občas jsem chodila za tvou tetou a předpokládám, že bydlíte v tom bytě po ní.“ Její hlas při té odpovědi znatelně ztěžkl. Zavrtěla se na místě, odkašlala si a dodala: „Teda... doufám, že nevádí, že o ní takhle mluvím.“

„V pohodě. Já jsem se s ní vídal tak jednou za rok, někdy i jednou za dva, takže to pro mě není tak těžký jako pro mámu. Ta ztratila sestru.“

Nechtěl jsem přiznat, že pro mě bylo těžší muset se po osmnácti letech přestěhovat stovky kilometrů daleko, ztratit kamarády a všechny svoje jistoty. Vždyť to se se smrtí příbuzného nedalo srovnávat. Neměl bych takhle přemýšlet. Styděl jsem se za vlastní pocity.

„Je to strašný. Mám mladšího bráchu a ségru a nedokážu si představit, že bych o ně měla přijít,“ odpověděla a otřásla se. „Fuj, vůbec na to nechcu myslet.“

Verča poklepala na Miliny poznámky a řekla: „Tak se na to pojďme vrhnout, to bude dost nepříjemný samo o sobě.“ Nahodit takové téma v první minutě po seznámení asi nebylo příliš jen pro nás, ale i pro ni.

„Máš recht, jdeme na to, potřebuju dobrou známku,“ přidal jsem se. Táta jakožto učitel prosazoval názor, že známky jsou nedůležité a mnohem lepší je učit se proto, že to člověka zkrátka zajímá. Jenže máma na mých známkách lpěla, a vzhledem k tomu, jaká byla současná situace, jsem jí chtěl udělat aspoň malou radost. A pokud to mělo znamenat našprtat se nazpaměť pár pojmů a definic, dalo se to přežít.

„Tak jo, základy teorie práva mám jako jedenáctou otázku.“ Mila v těch ohromných deskách nalistovala správné materiály a vytáhla několik secvaknutých listů. „Zpracovávala jsem to podle učebnice a sešitu.“

Vím, že tu učebnici při hodinách nepoužívá, ale vytáhla jsem z toho jen pár informací navíc, tak si je můžete připsat do poznámek.“

Nestihl jsem si zapsat ani vymezení pojmu právo, když k nám přišla naše brigádnice Sofie. „Ahoj, tak co, čím se na to šprtání posílíte?“

„Vybírejte, je to na nás,“ pobídl jsem je a Sofie se na mě zašklebila.

„Spíš na tvoji mamku, ale dobře. Jsi velkým finančním přínosem téhle kavárny.“

„Náhodou dělám socky, to je v týhle době důležitý,“ ohradil jsem se. „A já bych si dal espresso gin tonic.“

„Teda, alkohol už odpoledne? To bych nemohla. Ještě navíc, když se snažím učit,“ prohlásila Mila. „Já poprosím ledový čaj a ovocnou tartaletku.“

„A ty?“ Sofie se otočila k Verče, která měla do té chvíle nos zabořený do učebnice.

„Asi... asi maracuja limonádu.“

„Dáváš si ju tu dost často, co? Kdybych někdy chtěla dělat žebříčky v tom, kdo tady vypije nejvíc maracuja limonády, obsadila bys všechny vrchní příčky,“ zasmála se Sofie. „A espresso tonikovej král je zase tady Teo.“

„Espresso *gin* tonikovej král,“ opravil jsem ji.

„Je roztomilý, jak si myslíš, že ti vlastní matka připraví alcoholickej nápoj, když se máš učit na test.“ S těmi slovy mě poplácala po hlavě, otočila se na patě a vydala se zpátky k pultu.

Zoufale jsem se podíval na holky a Mila rádoby soucitně poznamenala: „Máš to těžký.“

Verča nás evidentně moc neposlouchala. Zírala na tabuli s nápoji nad pultem, až do ní Mila musela šťouchnout. „No tak! Tebe nezajímá Teův těžký život? Nebo dokonce náš právní systém?“

„Jo, pardon,“ zavrtěla hlavou, „jasně, umírám touhou to všechno zjistit.“

Když jsem se dozvěděl téma testu, nepřišlo mi tak hrozné. Ale když jsem viděl, kolik poznámek k tomu Mila vyťahovala, kolik stránek v učebnici celé téma obsáhlo a kolik listů v sešitu jsem zaplňoval svým

nečitelným písmem, chtělo se mi brečet. Jenže táta mi už od základky vštěpoval, že nejlíp se něco naučím, když si to zapíšu ručně. A něco na tom opravdu bylo (i když pro chemii to evidentně neplatilo).

A mému zoufalství nepomohl ani ten espresso tonic bez ginu, který mi Sofie přinesla se slovy: „Máma ti vzkazuje, že až za odměnu po testu. Sorry.“

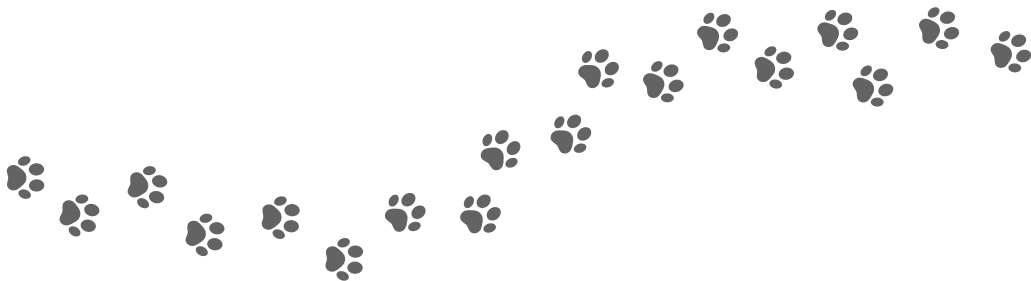
Mila nám zrovna vysvětlovala rozdíly právních systémů, když jí cinkl telefon. Spěšně ho sjela pohledem a už už se nadechovala k tomu, že bude pokračovat ve výkladu, jenže vtom se na něj s nakrčeným obočím zadívala upřeněji. „Co to sakra...“ Trhla hlavou ke vstupním dveřím a obočí jí vyjelo nahoru: „No to si ze mě dělá prdel.“

Já i Verča jsme se otočili stejným směrem. Venku stála banda kluků, z nichž jeden byl nalepený na prosklené výloze hned vedle dveří, div že na ní nezůstal obtisk jeho obličeje. Zamračeně sledoval Milu a něco říkal, teda evidentně spíš štěkal.

Připadal mi povědomý, ale nedokázal jsem si ho zařadit. Viděl jsem v posledních pěti týdnech příliš mnoho cizích obličejů, které jsem pořád neuměl rozpoznat. Teda ne že bych se nějak snažil.

„Nápadník?“ nadhodil jsem zmateně. „Nebo šílenej ex?“

„Ne, hůř. Brácha. Přísahám, že neutekl z blázince ani pastáku. Většinou je docela normální,“ vysvětlila Mila a zvedla se ze svého místa. „Dejte mi minutku, hned jsem zpátky.“

4. Villy

Ta zrádkyně.

Ta zpropadená zrádkyně, která si říká moje sestra.

ZRÁDKYNĚ, naznačil jsem důrazně rty, když se ta osoba sdílející moje příjmení a DNA konečně uráčila zvednout hlavu od stolu. Od stolu, na kterém bylo až moc skleniček a talířů, takže do nich ještě rvala peníze. Od stolu, na kterém měli roztahané papíry a učebnice, takže si pomáhali, a jelikož jsem Verču, Milinu kámošku a holku z paralelky, znal, bylo mi jasný, že pomáhají *jemu*.

Teodor taky zvedl hlavu a následoval Milin pohled, ale odmítl jsem mu věnovat byt jen mrknutí. Nepotřeboval jsem si den kazit ještě víc tím jeho všudypřítomným úsměvem.

„Zrádce,“ zasyčel jsem, protože nahlas tam ta sykavka zněla líp. „Co si sakra myslíš, že děláš? Financuješ konkurencu, jsi normální?“

„Myslím, že tě přes to sklo neslyší,“ podotkl nenuceně Johan.

Ani mi nedošlo, kudy procházíme, když jsme se s Danem, Kryštofem a Johanem vraceli z volejbalu. Spíš jen náhodně jsem se podíval do jejich kavárny. Myslel jsem, že mě šálí zrak, když jsem u jednoho stolu spatřil svou vlastní sestru. Ale pak ji viděli i Dan a Kryštof a tolik lidí naráz asi halucinovat nemůže.

Mila předvedla dokonalý výraz *zabiju tě* a vstala.

„Co tady nacvičuješ?“ vyjela po mně, jakmile vyšla ven.

„Zbláznila ses?“

„Zbláznil ses *ty*? Nebo ti přinde normální se tady lepit na sklo? Čau, kluci,“ pozdravila ostentativně zbytek party. Kluci cosi rozpačitě zamručeli a couvli kousek stranou. Ségra byla jen o rok starší a o hlavu menší než já, a přesto u nich měla autoritu staršího sourozence.

Což asi měla i u mě, ale docela dobře jsem tomu vzdoroval. „Co tady děláš?“ nedal jsem se.

Mila se nechápavě zamračila. „To mě tu jako hodláš buzerovat? Teo nás požádal o pomoc, tak pomáhám, když můžu. To slušní lidi dělají, když někomu jinému teče do bot!“

„Je to *nepřítel*, Mileno –“

„Ale jdi s tím někam!“ houkla tak hlasitě, že mě doopravdy umlčela. „Jak omezenej sakra musíš být, abys dokázal někoho nenávidět? Tak moc, že mi budeš *zakazovat* s ním mluvit? Co si o sobě do háje myslíš!“

Dobře, asi jsem úplně nepočítal s tím, že mě před klukama seřve jako malý dítě. „Nic ti nezakazuju,“ hájil jsem se. „Jen jsem ti chtěl připomenout –“

„Jestli jsi mi chtěl připomenout, jak jsi blbej, tak gratuluju, povedlo se ti to na výbornou.“ Mila zpražila kluky za mnou vzteklým pohledem, pak se otočila na patě a vrátila se dovnitř, aniž by mi dala šanci říct cokoli dalšího.

Ne že by to něčemu pomohlo.

Snad automaticky jsem ji sledoval přes sklo, jak se vrací na svoje místo u stolu a cosi těm dvěma vykládá. Teodor se začal otáčet naším směrem, tak jsem se ke sklu rychle obrátil zády a udělal několik kroků stranou.

„*Drama*,“ zamumlal Kryštof. Zatnul jsem zuby.

„Nech si to.“

„Od *omezence* si nenechám poroučet...“

„Říkám ti, nech si to –“ Když jsem se po něm natáhl, zkroutil mi ruku tak, že jsme nakonec šli zavěšení do sebe a Kryštof se při tom

chechtal, jak to umí jen on. Některým lidem vykládáte vtipy jen proto, že nevtipnější je jejich smích, a ten Kryštofův měl podivuhodnou schopnost nás všechny vcelku rychle dostat ze špatné nálady.

I teď jsem se ušklíbl, když mnou zalomcoval.

„Kašli na to,“ kladl mi na srdce. „Její problém, že chce trávit čas s tím buzerantem...“

S Danem jsem si vyměnil letmý pohled. „Kryštofe, prosil jsem tě, ať to slovo nepoužíváš...“

„Ježiš, sorry. Síla zvyku. Je to nadávka, no.“ Kryštof byl kámoš, za kterým bych bez váhání šel, kdyby mě naši vykopli, ale občas mluvil rychleji, než myslel. I teď se pokusil to honem zachránit. „No tak s tím *zpěváčkem*.“

„Proč, proboha...“

„Zpívá, ne? Mám s ním seminář z dějáku. Ten pražskej přízvuk je děsnej...“

„To si nejspíš myslí aji on o nás,“ poznamenal Johan. Když jsme se na něj ohlédl, výmluvně zvedl ruce. „Tatova rodina žije v západních Čechách a prý jim vždycky trhá uši nás poslouchat. Jako *same*, ale víte co.“

Kryštof si odfrkl. „Měl bys slyšet moji tetu z Brna, vole. Jestli by ti tvoji příbuzní rozuměli hantecu...“

Johanovi se povedlo debatu přesunout na rozdíly v češtině napříč republikou a brzo se kluci dohadovali o tom, kde všude je jejich rodina rozlezlá a s jakým slovníkem mají kde problémy. Věnoval jsem mu vděčný úsměv, který přešel nepatrným mávnutím ruky.

Rozdělili jsme se u kina. Dan, který zůstal po většinu debaty spíš potichu, se na mě ohlédl s nevyřčenou otázkou v očích. Po konfrontaci s Mílou jsem moc energie neměl, ale přistihl jsem se, jak přikyvju.

„Tak čus zítra,“ rozloučili se Kryštof a Johan, kteří bydleli ve stejné ulici. Zdálo se mi, že Johan na moment zastavil, aby něco řekl, ale nakonec se spolu s Kryštofem odebrali pryč.

S Danem jsme šli chvíli potichu, než si odfrkl. „Je to blb,“ zamumlal.

„Kdo?“

„Kryštof, kdo asi.“

Ale Dan nikdy nebyl ten, kdo by mu na to něco řekl.

Natáhl jsem se po krabičce s kapesníky a pak jen zůstal sedět a civěl do podlahy. Za mými zády zašustilo povlečení, zaduněly kroky a zaskřípěl šuplík, zatímco já celou dobu seděl ve stejné poloze a studoval ornamenty na koberci. Červené šlahouny se prolínaly s temně modrými a občas vytvořily spletitou cestu, ze které se moje oči chvilku nemohly vymotat.

Za poslední měsíce jsem se jich nastudoval docela dost.

Zaslechl jsem cvaknutí zapalovače. Otráveně jsem se obrátil k Danovi, který si právě zapaloval cigaretu. „To jako fakt? Víš, jak to nesnáším.“

„Se neposer,“ zamumlal. Vyfoukl obláček dýmu a já se otočil zase zpátky, ale páchnoucí kouř se samozřejmě dostal všude. „Tak otevři okno.“

To je výběr: pyl létající všude kolem, nebo cigaretový smrad.

Nejdřív jsem se natáhl po boxerkách a kalhotách, i když asi nehrozilo, že mě v pátém patře někdo bude špehovat. Pak jsem přešel k oknu, zabral za skřípějící páčku a vpustil na sebe trochu čerstvého vzduchu. Na to, že byla půlka dubna, venku ještě navečer pořád převládala zima.

Odér cigaret ke mně dolehl ve větší míře, když jsem za sebou vycítil Danovu postavu. Jeho nos mě polechtal na krku a Dan mi vtiskl letmý polibek na kůži.

Na okamžik jsem zavřel oči a vnímal jen jeho rty. Pak jsem se odtáhl stranou a nechal ho, ať si pokouje u okna.

Stihl jsem si obléct i triko, než se ozval: „Máš hotovej ten úkol do konverzace?“

Už žádné táta zítra není doma, můžeš se stavit.

Už žádné vezmu to kolem vašeho bistra a uvidíme se.

Teď to byly jen minuty času vedle sebe.

„Jasně. Ale dělal jsem literaturu, ne sporty...“

„Neva, nějak to upravím.“

Poslouchal jsem to ticho, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by mělo zmizet. Tak jsem sebral svoje věci a kývl na něj na rozloučenou. „Uvidíme se zítra.“

„Jo. Čau.“

Rychle jsem vyšel ven a namířil si to domů. Mračna se stahovala, jako by brzo mělo začít pršet. Za chůze jsem na sebe natáhl mikinu a přidal do kroku. Bytovka se vzdalovala a vzdalovala, až konečně zmizela za rohem.

S Danem jsme se takhle scházeli čím dál míň. A společně strávený čas taky zmechaničtěl. Už jsme si skoro ani nepovídali, to si Dan schoval na dobu, kdy jsme byli s klukama; občas vytáhl nějakou hru, většinou jsme si spolu jen užili a pak si šli po svém. Dřív jsem si možná myslel, že by to mohla být láska, ale začínal jsem si uvědomovat, že Dan ji mezi námi nikdy nehledal ani neviděl. Vybij si frustraci, uvolni se a jdi dál, tak náš vztah fungoval. A poslední dobou mi to lezlo na nervy víc a víc, takže k uvolňování zrovna nedocházelo.

Jenže jsem to nechtěl nechat být. Nebo jsem to možná neuměl – a především jsem se neuměl vyznat ve vlastní hlavě, která byla jeden velký chaos. Labyrint, ze kterého jsem nejdřív musel najít cestu ven, abych něco takového vůbec dokázal řešit.

Zahnul jsem do naší ulice a málem zakopl o kocoura rozvaleného na chodníku. Zrzavý tulák po mně vrhl obviňující pohled. „Nemáš si lehat takhle blbě,“ řekl jsem na svou obhajobu, ale stejně jsem si dřepnul a podrbal ho. Potuloval se tu pěkně dlouho a občas k nám chodil pro jídlo. Někakou dobu jsem ho už ale neviděl, takže si možná našel nový zdroj.

Kocour mi byl v patách, zatímco jsem pokračoval k našemu domu. Eva mu nejdřív říkala Garfield, ale to jsme s Milou považovali za velké klišé, takže pro naši rodinu to byl buď kocour, KOČKA (důrazně zvoláno) nebo Milin Hubert. Ať už měl jméno jakékoli, občas byl pro mě jediným tvorem, co si mě bez připomínek vyslechl. Teda pokud jsem mu zrovna nedal k jídlu tuňáka.

Kocour mě doprovodil až ke vchodovým dveřím a upřel na mě pronikavý pohled. „No jo, něco ti donesu,“ slíbil jsem.

„No kde se touláš?“ zaznělo okamžitě, sotva jsem otevřel dveře. Máma se vzápětí zjevila na chodbě a založila si ruce na hrudi.

„Vždyť jsem ti psal, že jdu k Danovi.“

Na to nijak nezareagovala, ale pořád se tvářila, jako bych porušil nějaké neporušitelné pravidlo. Občas měla dny, kdy mi přišlo, že funguje v modu, kde „pravdu a nic než pravdu“ nastolovala jen ona. A tehdy moc nemělo cenu se s ní dohadovat.

Výmluvně jsem rozhodil rukama. „Teď su tady.“

„Bezva. V kuchyni na tebe čeká nádobí,“ poznamenala.

Zamračil jsem se. „Ještě musím udělat něco do školy...“

„Tak si máš rozmyslet poflakování se po venku.“

Semkl jsem rty, napočítal do tří a pak se s kývnutím prosmýkl kolem ní k nám do pokoje. Eva zvedla hlavu od rozečtené knihy s kostrou králíka na obálce, a když zjistila, že jsem to jen já, oči zase sklopila. „Jak bylo?“ zeptala se nenuceně.

„Fajn.“ Odhodil jsem tašku s věcmi na volejbal ke stolu a na ni položil batoh. „Trenér a hlavně kapitán trochu šílíjou, jak se blíží zápas.“

„To s přehledem vyhrajete,“ zamumlala. Zlehka jsem se usmál, i když se pořád soustředila na knihu.

Dlužil jsem kocourovi jídlo, takže jsem obezřetně vešel do kuchyně, kdyby snad máma stepovala u dřezu. Na lince tolik špinavého nádobí ani nebylo. Myčka nám odešla minulý týden a našim klasicky trvalo, než se shodli na nové, a tak se nádobí pod pravou rodičovskou logikou točilo mezi mnou, Milou a Evou.

Našel jsem tajnou skrýš pro kočičí kapsičky a šel nakrmit kocoura. Poslušně čekal přede dveřmi, všechno zblajzl během několika vteřin – a pak si prostě odešel.

„Děkujeme, přijďte zas!“ houkl jsem za ním. Ještě chvílku jsem ho sledoval, jak mizí v prodlužujících se stínech, a pak jsem se vrátil zpátky za Evou.

Přitáhl jsem si notebook na postel, natrásl si za sebou polštář a rozklikl soubor s úkolem do semináře anglické konverzace. Měli jsme

si připravit v podstatě maturitní výstup na jedno ze zadaných témat. Schválně jsem si vybral literaturu, protože jsem se letos konečně hecl a začal načítat povinnou četbu, takže jsem měl doopravdy o čem mluvit... a taky trochu proto, že jsem věděl, že Dan literaturu totálně ignoruje a že si o ten úkol řekne jako pokaždé.

„Nevzdychej tam,“ ozvala se Eva. Jen jsem zvedl prostředník.

No co už, třeba ho to na ten Pygmalion aspoň trochu navnadí.

Klikl jsem na prohlížeč, ten se neotevřel, tak jsem na něj klikl několikrát a pak se začal otevírat asi tisíckrát, takže jsem si povzdechl znovu, následován Eviným uchechtnutím, a čekal, než se ten křáp uráčí načíst. Mezitím jsem na mobilu zkontroloval sociální síť. Jistá nejmenovaná kavárna zveřejnila nový příspěvek.

U nás se dá i skvěle učit, stálo mezi hromadou infantilních smajlíků a hashtagů. Na některých z naaranžovaných věcí na stole jsem bezpečně poznal Milin rukopis.

Vlk za dveřmi v tu chvíli dveře otevřel. Střetli jsme se pohledem a já rychle uhnul. Instagram jsem vypnul a odložil mobil stranou.

„Jak bylo?“ zeptala se Eva stejně jako mě.

„Fajn,“ dostala i tutéž odpověď. Mila si prohrábla vlasy. „Stejně si myslím, že jsme to neprojeli všechno. Ale aspoň jsem zjistila, že mám něco v otázce blbě,“ zamumlala a máchlá štosem papírů, přesně tím, který svolila užít k propagační fotce.

Sakra.

Snažil jsem se soustředit na pomalý prohlížeč, ale tím spíš jsem samozřejmě vnímal každý Milin krok po pokoji, jak si odkládá věci, jak se převléká do domácího oblečení, jak na několik minut odešla – a jak si nakonec kecla na postel vedle mě.

Mlčeli jsme. Vzájemně jsme se nikdy neomlouvali, to neexistovalo. Nebo jsme se aspoň neomlouvali nahlas.

V momentě, kdy jsem zavěšil čokoládu, ke mně Mila natáhla hrnek. Střelil jsem pohledem po tácku, na kterém stál ještě jeden. „Fakt to pokládáš na moji postel?“ neodpustil jsem si, ale hrnek jsem si převzal.

„Co? A mněs jako neudělala?“ ozvala se podrážděně Eva.

„Tys dneska neměla žádnéj volejbal, nepotřebuješ doplnit cukr,“ namítla Mila. Eva naznačila hod rozečtenou knihou a Mila výhruzně pozvedla hrnek.

„No ale já chcu taky.“ Eva vyskočila z postele a s Milou jsme osaměli.

A tak jsme mlčeli dál. Prohlížeč konečně začal spolupracovat, takže jsem nachystal zprávu pro Dana. Několik vteřin jsem zíral na tlačítko odeslat, než jsem se přiměl na něj kliknout.

„Chceš nějaký moje materiály z občanky?“ zamumlal jsem. „Na tu otázku.“

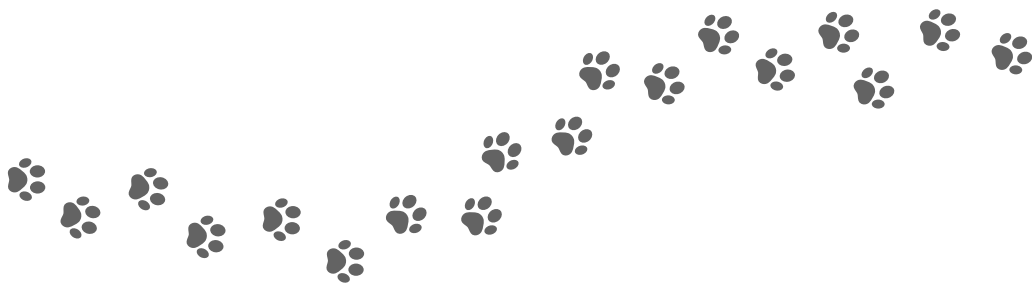
„To bys byl hodnej.“

Vyměnili jsme si pohledy a zlehka se na sebe usmáli.

„A Teo je náhodou docela fajn,“ dodala. „Měl bys mu dát šanci.“

Jak omezený musíš být, abys dokázal někoho nenávidět?

Při pohledu na poslední odeslanou zprávu jsem pomalu přikývl. „Jo.“

5. Teo

Z kavárny jsem se vrátil úplně vyštavený, a navíc jsem si připadal ještě dutější než předtím. Všechna práva se mi pletla dohromady, i když bych asi měl být schopný jich pár vyjmenovat i z fleku bez učení.

Zapadl jsem do sprchy, abych ze sebe smyl všechny odumřelé mozkové buňky, a doufal, že se mi přitom z hlavy nevyplaví to minimum nabytých informací. Zůstal jsem stát pod vlažnou tekoucí vodou celé minuty, poslouchal její hlasité šumění a předstíral, že jsem doma v našem starém bytě a všechno je v pohodě.

Musel jsem uznat, že odpoledne strávené s holkama bylo asi to nej příjemnější, co jsem v tomhle zapadákově doteď zažil. Jenže taková fajn odpoledne jsem dřív se svou partou kamarádů zažíval denně.

Uvědomoval jsem si, že s každým dalším dnem, kdy jsem od nich vzdálený stovky kilometrů, se všechno mění. Sice jsme si ve skupinovém chatu pořád občas psali, často ale mluvili o něčem, u čeho jsem nebyl, takže jsem se ani nemohl nijak zapojit. Propast mezi námi se plíživě, ale jistě prohlubovala a mně zbývala jen dvě řešení – skočit dolů, nebo ji přejít a pokusit se přežít.

A doufat, že až se vrátím zpátky do Prahy, propast se zase uzavře, aniž by mě spolkla.